

» 8 DE MARZO »

EL MIRATGE DE LA IGUALTAT

TRIBUNA
Eva Alcón

Rectora de la Universitat Jaume I



La Universitat Jaume I s'ha caracteritzat, des dels seus inicis, pel seu compromís amb la igualtat. De fet, disposem d'uns Estatuts redactats amb un llenguatge inclussiu i no sexista, així com plans i accions de formació i sensibilització, impulsades per la Fundació Isonomia, el Seminari d'Estudis Feministes Purificación Escibano, i la Unitat d'Igualtat. Més recentment, s'ha aprovat un protocol en casos d'assetjament i comptem amb un Punt Violeta-Rainbow, per a la visibilització i l'assistència a les persones que necessiten assessorament, així com a accions concretes per a facilitar la conciliació laboral. Tot això pot fer pensar que la igualtat ja és efectiva. Però la imatge no és del tot real, és un miratge. Si ens hi acostem, descobrirem que estem molt lluny encara d'haver arribat a una igualtat real entre dones i homes i veurem tot el camí que ens queda per recórrer.

Si fem un repàs històric, les dones van

arribar a la universitat espanyola fa poc més d'un segle. Va ser precisament un 8 de març, el de 1910, quan el Govern va permetre que les dones pogueren matricular-se lliurement i cursar una carrera sense haver de demanar un permís especial. En aquests 109 anys s'han produït avanços, alguns significatius, com el fet que ara les dones representen més de la meitat de l'estudiantat universitari matriculat.

També és cert que les dones són hui majoria a les aules universitàries, però no en totes les titulacions. Hi ha una clara divergència per àmbits. Les joves es decanten sobretot per les titulacions de ciències humanes i socials i per les de salut. Pareix que la cura i l'atenció als altres continuen sent responsabilitat únicament de les dones. Al contrari, en l'àmbit STEM (ciència, tecnologia, enginyeria i matemàtiques, per les seues segles anglès) ens trobem amb una mínima presència de dones que no arriben al 20 % de la matrícula en la mayo-

ria dels casos.

Aquesta desigualtat de gèneres la trobem també en altres espais de la universitat, especialment en l'àmbit del professorat, on les dones també som majoria, però no entre el professorat titular, on només hi ha 4 professors per cada 10 professors, ni en les càtedres, 2 catedràtiques per cada 8 catedràtics. Per no parlar de les 8 úniques dones que ocupem el rectorat en les 50 universitats públiques espanyoles.

Com deia, el paisatge universitari pot conduir-nos a pensar que està tot fet. Però la realitat és que queda molt per fer. Aquesta falsa il·lusió, aquesta irrealitat, es dona també en molts altres àmbits de la nostra societat. Tenim més dones al capdavant d'un ministeri, però quantes dones ocupen un alt càrrec en el conjunt de les administracions públiques? Veiem dones als informatius de televisió, però qui està al capdavant dels seus consells de direcció? Hi ha algun exemple de dones que dirigeixen grans empreses, però quantes són respecte del total de les companyies de l'IBEX? I podríem seguir amb moltes més preguntes, i en molts altres àmbits.

Per tot això, una jornada com la de hui té encara molt de sentit. Hui encara és necessari alçar la veu, reivindicar, lluitar, i també sumar-nos a la vaga.